

FØROYA SOCIAL-DEMOKRAT

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BROÐURSKAPUR

Nr. 50.

Lýsingaprisur fyri petitreglu: 40 oyru á
1. síðu, 30 oyru á 3. og 4. síðu

Leygardagin 23. desember 1944.

Bladid verður bílagt á posthúsinum, og
kostar kr. 1,50 + porto um fjórðingsárið

18. árg.

Tann hvíta kirkjan.

Ein jólasøga.

Vit, børnini, høvdu so leingi gingið og stunað eftir kava. Sledur og skreiðifjalir stóðu í standi inni undir grundini og biðaðu. Men alsamt var bara jól. Hverja ferð ein hvess tjúkn glimdi á takið, lupu vit út á geilur og hildu hendurnar undir, fingur nakrar heglingar í lógvarnar og koyrdu í munnin, men ikki so skjótt helmaði alið í fyrr enn alt tánaði burtur aftur, heilt niðan undir rókalegini. Men ovari í fjallinum lá kavin skínandi hvitur. Tá so sólin glótti út og fjallið stóð glógvandi reytt, kundu vit fara og knýta okkum bond í sledurnar og til gongu niðan á fjallið. Men vit komu ongan tíð longur enn til næsta hegiðsæl dreiv okkum oman aftur.

So jólaaftan kom dungarok. Tættar og mjúkar dalaðu flykrurnar niður av mæku. Vit lótu okkum í turriklað og vettir og settu okkum á gáttina at byggja eftir hvussu alt lokaðist til, lupu út viðhvørt og skrivaðu í kavan, so sótu vit aftur og hugdu hvussu flykrurnar komu og javnaðu alt út.

Gæsnar komu pjátrandi inn í dyr at biða korn. »Tær vænta kulda«, søgdu tey vaksnu. Starar og grátýtingar flyktust um tünini og rystu fjaðrarnar. »Fuglurin væntar kulda«, søgdu tey vaksnu.

Best sum vit sita, koma teir stórru dreingirnir rennandi gjøgnum tünini og biða okkum koma við niðan á beiti at rulla. »Vit skulu byggja eina kirkju«. — So rullaðu vit kavaknettir, eltu fyrst ein klump saman í hondunum, lögdu í kavan og rullaðu, so vaks og vaks hann til hann var so tungur at teir stórru dreingirnir máttu koma og taka hann frá okkum, rulla hann oman og seta hann uppí kirkjuveggin. Knetti fyri knetti rullaðu vit og kirkjuveggirnir vaksu í hverjum. Arbeidið gekk við sveittabrot. Summir evnaðu stykkið til, aðrir settu tey á veggin og aftur aðrir tettu holini ímillum og tóku ójavnarnar burtur. Og tá ið tað tók at skýma stóð kirkjan liðug við taki og torni og øllum sum var. Og í torninum hekk ein koparmortari. Tað var klokkan.

Og tá ið kirkjuklokkan í bygdini ringdi jólini inn, ringdi eisini mortarin í teirri hvítu kirkjunni.

Vit sótu øll rundan um í kavanum og liddu á.

So var farið aftur at húsum tað kveldið.

Jólamorgun var gellandi frost og bláur himmal. Kavakirkjan stóð skínandi hvít og harðfryst. Teir stórru dreingirnir tóku gler av ánum og settu í vindvegguni. Nú var kirkjan liðug.

Út á dagin ringdi í teirri hvítu kirkjunni og vit fóru pyntaði og við sálmaðók í hondini í kirkju, tóku hugvurnar av og settu okkum á gólvið. Tá høvdu tær hálv-vaksnu genturnar pyntað hana innan. Har var altar við duki á. Har stóð ljós og brunnur og grønur lyngur lá ímillum ljósini. Uppi yvir altaranum hekk Jesus og tveir einglar ið lógu hond uppundir kinn niður á eitt skýggj og hugdu so blíðsøgdur út í rúmið. Prædikustólur var eisini og nógv ljós brunnur um alla kirkjuna.

So tóku vit til at syngja:

Altóra stund, tá Jesus barst í heim
og allar rúmdir storknaðu í spekt,
tá livsins flóð breytti vörðum teim
ið fjaldu heimsins deyðamannabein:
»Reis upp til lovsong øll tú
bleika slekt«.

Tá ið sangurin var tagnaður, fór ein drongur upp til prædikustólin. Men áðrenn hann hevði fingið orð fyri seg, hvakk hann so, at hann misti bókina úr hondini og hugdi móti durunum. Øll hugdu móti durunum, og tagdu. Har kom ein gamal bogin maður skorandi seg inn ígjøgnum, við hvitum skeggi og stav í hondini. Tað var tann gamli deknurin í bygdini. Hann bað gott kveld og fór spakuliga inn til altarið: »Nú skal eg vera deknur hjá tykkum í kveld, børn. Tað eru nógv ár síðani eg setti mann í mitt stað í kirkjunni, men nú skal eg á síðsta sinni gera kirkjutænastu her hjá tykkum«.

So tók hann bókina úr kotalummanum og las tað forna jóla-evangelíið meðan hann stóð frammanfyri tí litla kavaaltaranum í teirri hvítu kirkjunni. Og øll hesi blonku barnaeyguni sótu og stardu uppá hann og bóru hann undir lestrinum. Tað barst okkum ikki

fyri at hann las, men at hann hevði verið við hina fornu jólanátt og bara segði frá tí, hann hevði sæð við egnum eygum. Seyðurin og alt tað tóktist okkum at vera her í bygdini og ikki í eysturlondum, fylgið lá beint omanfyri garðarnar og vit kendu seyðamenninar — ein hevði so glúpskan hund, at vit ræddust hann, men tann hundurin hevði einki gjørt jólanátt, tí tá bundu eisini dýrini frið. Eslini vóru ross og stóðu á tí og tí stallinum her í bygdini. Vismenninir, — ja tað vóru teir, presturin, lærarin og doktarin. Tað teir offraðu, var komið úr Havn við »Smirli«: Einglahár, appelsinir, stjarnukastarar og sovorid. Tá ið hann var liðugur, koyrði hann bókina aftur í kotalumman og setti seg á kálvskinnið ið lá framman fyri kavaaltaranum at siga frá mongum og hverjum, hann mintist frá jólinum: »Tit skuldu vita einaferð, eg var uppi á fjallinum, ein fyrsta jóladag, heilt uppi á tí hægsta. Tað var kavi og frost sum í dag. Á tit skuldu vitað alt ið veturin hevði har«. — Hann tosaði um veturin, sum var tað ein maður ið gekk har á fjallinum. — »Eina-staðnis kom eg gjøgnum eina sloku og út av øðrumegin hevði ein fossur runnið. Har hevði veturin gjørt sær eitt orgul. Pipurnar vóru glerpípur ið rukku líka av hamars-trømini og niður á í neðra, so tjúkkur sum mannsler og nógvur, skínandi klárar so eg kundi siggja tvørtur ígjøgnum tær. Har kom so fjallavindurin strukandi gjøgnum slokuna og blásti á tær. Tað skuldu tit hoyrt, soleiðis ljóðaði veingjasuðið hina jólanáttina tá ið Jesus var føddur og allir einglarnir vóru uppi og flugu. Og tað var eisini sangur at hoyra, men langt burtur — og líkasum klokku ið ringdu djúpt undir kavanum. Og so tá ið málin kom upp, skein alt har á fjallinum sum silvur. — Ja, jólini tá ið tey eru av tí vakra. — Tað kann eg siga tykkum«.

»Men nú skulu vit syngja«. Hann byrjaði við djupari rødd, sum hann sat har á kálvsskinni:

»Og einglafeildir tustu upp á flog. Tað var sum brú av tusund fjarum fossum og hver ein munnur bar tað sigursbøð.

— Hvert jardykykt, tað var eitt gleðisbøð —
»Lovprisa Gudi, hv er vunnin osum«.

Yvirlýsing frá stjórn Føroya Fiskimannafelags.

Vegna tess at felagsformaður Føroya Fiskimannafelags, Daniel Klein hevur fingið átalum í almennum blaði fyri starv sitt sum felagsformaður, skulu vit undirritaðu stjórnarlimir felagsins loyva okkum at seta fram okkara álit á mannin sum felagsformann hesi 3 árin, vit hava starvað saman. Vit ynskja á ongan hátt at taka dagar ímillum Daniel Klein og John Sivertsen viðvíkjandi teirra privata og politiska millumverandi. Føroya Fiskimannafelag hevur allar dagar havt limir úr øllum politiskum flokkum og tessvegna hildið sitt felagsstarv uttanfyri allan politik. Tað vit ynskja at úttala er, at Daniel Klein hevur verið felagnum ein góður formaður, iðin og velt-luður í sinum starvi. Uttan at siga nakað niðursetandi um aðrar formenn, felagið hevur havt, halda vit, at hann hevur verið felagsins besti formaður. At tað ikki bert eru vit, ið halda so, men eisini felagsmenn yvirhøvur, varð prógvað við síðsta formannssval, tá Daniel Klein varð valdur einmælt aftur til felagsformann eftir 3 ára starv.

Vóru álopini komin frá uttan-felagsmanni, skuldu vit ikki lagt okkum úti; men eftirsum John Sivertsen er felagslimur, halda vit tað ikki vera rætt at tuga, tí vit kunna ikki siggja tigandi til, at felag okkara verður lagt oyðið av klándri, sum helst man hava sína grund uttanfyri felagið sjálvt.

Tórshavn 13. december 1944.

Tróndur Poulsen.

Jens Siggert Olsen.

Jens M. Joensen, Anton Joensen.

J. Glerfoss.

Gongsgenta.

kann fáa pláss. Løn 70 kr. um mánaðan + friar kjólar.

Dronning Alexandrines Hospital.

Mellem Jul og Nytaar

er Kliniken kun aaben fra kl. 12-14 for Smertestillende og foreløbig Tandbehandling, herunder Tandudtrækning. Det tekniske Værksted er helt lukket. Kunstige Tænder og Reparationer bedes derfor udsat til efter Nytaar

Oskar Kaaber,
Tandlæge.